

A hetedik érzék

Kukkuríkúúúúúúúúúúúúúúúú! A szomszéd kakasa torkaszakadtából jelezte a kisváros egyik csendes utcájában lakó emberi és állati egyedeknek egyaránt, hogy ő bizony már ébren van.

Szilvi nem aludt jól. Félig éberem vergődte át a hideg téli éjszakát, így a tarajos énekére álmosan kászálódott ki az ágyból, csendesen elnyomva egy ásítást, nehogy felkeltse imádott férjét.

Nagy volt a nyomás mostanában a munkahelyén. Több mint 15 éve dolgozott a város Foglalkoztatási Osztályán, front office-os ügyintézőként. Lelkesen, kitartóan, pontosan. Az emberek iránti segítőkészsége alap tulajdonságai közé tartozott. De aznap nagyon fáradt volt. Legszívesebben felhívta volna a főnökét, hogy kivesz egy szabadnapot. Mégsem tette, mert tudta, hogy kollégái közül ketten is betegek, így szükség van rá odabent. Ehelyett inkább erőt vett magán, és macskaléptekkel- hogy a gyerekek is hadd aludjanak még-, átosont a nappali hideg padlóján és benyitott a fürdőszobába. Szerette ezt a helyet, teljesen kikapcsolta a fürdősóval megbolondított kád tele meleg vízzel, a halk zene és néhány meggyújtott illatgyertya. Kell az én idő!

A mai nap viszont másképp indult. Korábban kellett bemennie kicsit a szokásosnál, mert tegnapról még maradt egy határidős feladat, amit mindenképpen be kellett fejeznie. Így a tus alá állt, hidegre állította a csapot, hátha attól kicsit felébred. A víz szurkálóan hűvös cseppjei rázúdultak fáradt testére. Pár perc múlva frissebbnek is érezte magát.

Felöltözött, gyorsan bekapott valamit, előkészítette a reggelit a család többi tagjának, hiszen ez a kis bagázs jelentette számára az élet fő értelmét. A munkahelyére beérve még kongó, üres épület fogadta, csak a takarítónők hangos cseveje törte meg a kora reggeli bágyadt harmóniát. Lepakolt az irodájába, rutinos mozdulattal bekapcsolta a számítógépét. A kék fény hirtelen megvilágította a belső teret. Aki az utcáról látta ezt a képet, annak egy sötét erdőben világító menedékháznak is tűnhetett a kis, otthonosan berendezett iroda. Szilvi rezidenciája. Szilvié, a segítőt. A nap lassan beindult, sorban érkeztek a kollégák, frissen főtt kávé illata lengte be a teret. Egyre több menedékház világította be a sötét erdőt. Az osztály megkezdte szokásos működését. Megjelentek az első ügyfelek, ki ilyen, ki olyan ügyes bajos dolgával kereste fel az ügyintézőket, köztük Szilvit is. Az órára pillantott, 11-et mutatott. Nemsokára ebédszünet. Éhes volt és fáradt. Éppen egy frissítő pohár vízért indult volna, hogy kiszáradt száját átöblögesse, amikor az ajtóban megállt valaki. Egy régi iskolatársa, Gábor. Mosolygott, viccesen megemelte

kötött sapkáját, mint régen az öregek a piacon. Melegen üdvözölték egymást. Szilvi helytel kínálta, és néhány régi emlék felelevenítése után Gábor kotorászni kezdett nagy, barna, marhabőr oldaltáskájában, és viccelődve átnyújtott egy papír paksamétát Szilvinek.

- Itt vannak a cuccaim, válogass!- mondta lazán, mosolyogva.
- Mi történt, nem dolgozol?- kérdezte kíváncsian Szilvi.
- Á, nem, úgy éreztem váltanom kell, most egy új projekt van a fejemben, nagyon izgatott vagyok emiatt!
- Értem! Látom, 12 évet töltöttél a legutolsó munkahelyeden, viszont - ahogy én olvasom- fél éve szűnt meg a munkaviszonyod. Mi történt azóta?- érdeklődött Szilvi.
- Egy-két helyen próbálkoztam, de aztán rájöttem, hogy boldogulok magam is- válaszolta nagy magabiztossággal Gábor. - Minden oké, állapítsd meg nekem ami jár, a többit megoldom én- szögezte le.
- Rendben Gábor, mindenesetre, ha bármilyen segítségre van szükséged, keress, hívj, írd bátran!- ajánlotta fel segítségét Szilvi és a biztonság kedvéért számot cseréltek.

Szilvi az általános adatok rögzítése után megállapította Gábornak az álláskeresői járadékot és elbúcsúztak egymástól.

Közben érkezett az ebédidő. A szomszédos gyorsétterembe járt a hivatal szinte összes dolgozója, a gazdag kínálatból általában könnyű volt választani mindenkinek. Aki végzett, jellegzetes gyorsétterem szagúan hagyhatta el a helyet, hogy aki még nem étkezett, annak is eszébe juthasson az illatról az ebédidő. Szilvi egy könnyű zöldséglevest választott, főételnek pedig fasírtot krumplifőzelékkel. A házas ízeiről eszébe jutott a családja. Vajon mindenki rendben van? Biztosan. Eszébe jutott Gábor is. Régen találkoztak, mindig humorosnak tartotta őt, szerette a társaságát. És ebben a pillanatban valami nyugtalanság tört rá. Nem volt jó érzés. Mintha valahonnan valaki üzeni szeretne neki. A hetedik érzéke.

Valami azt súgta, Gábor magabiztossága csak álca volt. Úgy érezte a férfi nagyobb bajban van, mint ahogy ő azt „előadta” neki délelőtt.

Szilvi befejezte az ebédet, jóllakottan tért vissza rezidenciájára. A segítő, világító menedékházba.

Délután már nem volt ügyfélfogadás, volt ideje rendbe tenni az elmaradt dolgait, átgondolni a mai nap történeteket. Megnézte, jelenleg milyen állások vannak a környéken és azokat próbálta egy vágányra terelni az ügyfelei által keresett munkákkal. Szerette ezt a tevékenységet,

embereknek, családoknak segített, sorsokra volt hatással, boldogságot, örömet okozhatott egy-egy sikeres nap után.

Gábor egész nap nem ment ki a fejéből.

Munka után Szilvi ment a gyerekekért az iskolába. Amíg várakozott rájuk a nagy kovácsoltvas kapu előtt, a többi szülővel beszélgetett. A járdán egyszer csak meglátta Gábort. Kisfiával sétáltak feléjük. A fiúcska 7 éves lehetett, megállás nélkül kotyogott, épp mesélte a suliban történeteket, Gábor azonban leszegett fejjel, maga elé meredve, szótlanul battyogott fia mellett. Nem figyelt rá. Ahogy elhaladtak a szülőcsoport mellett, észre sem vette Szilvit. Szótlanul ballagott tovább.

- Szegény, már vagy fél éve nincs munkája, elég nagy bajban vannak. A felesége nagyon keveset keres, kölcsönökből élnek. - mondta az egyik anyuka.

Szilviben ekkor ismét megszólalt egy hang. Ez a hang motoszkált benne korábban is, ez akart valamit mondani. A hetedik érzéke. Gábor tényleg bajban van.

Hazaérve behuppant nagy, kényelmes foteljébe, kezébe vette a telefonját, és tárcsázta Gábor számát. Egy találkára hívta másnap délelőtt a munkahelyére, azzal az ürüggyel, hogy valamit még egyeztetni szeretne vele. A következő napon Gábor- már kevésbé vidáman- megjelent Szilvi irodájában. Sokkal hosszabban beszélgettek egymással, mint tegnap. Kiderült, hogy Gábor karrierje alaposan megrekedt, zsákutcába került, amiből egyedül nem tudott kimászni.

Szilvi a beszélgetés alatt alaposan felmérte Gábor kompetenciáit, és jó néhány munkahely címével illetve telefonszámokkal látta el őt. Úgy érezte, Gábor valódi magabiztossággal hagyta el az irodáját. Szilvi rezidenciáját. Szilviét, a segítőét.

Eltelt pár nap, talán egy hét is azóta, mióta találkoztak egymással.

Ismét Szilvi ment a gyerekekért az iskolába. Az odavezető út egy játszótér mellett kanyarodott el. Mindig tele volt visongó gyerekekkel, a mászóka tetején ugráló gyerekük miatt frászt kapó szülőkkel. Szilvit mindig jó érzéssel töltötte el ez az élettel teli játszótér. Szeme végigpásztázta a teret, hogy elteljen a látvánnyal, füle megteljen a boldogság hangjaival. És ekkor meglátta Gábort. Fiát lökte épp a hintán nevetve, kacagva azon, hogy a kisfiú haja hol a szemébe hullik, hol hátrasimul a lendülettől. Boldogok voltak. Szilvi hetedik érzéke azt súgta, hogy Gáborral már minden rendben, vele már minden oké!